

Страх відчувай, мужність обирай

Я не смілива. Не хоробра. Не вмію вести за собою.

Я, правду кажучи, нічим не видатна.

Хіба тим, що я є, можливо, останньою представницею мого виду — дейрнів.

Я — останниця.

Хоча можу сказати, як виглядає сміливість.

Сміливість — це самотужки стати до бою з цілим кублиськом змій, щоб урятувати дитинча дейрна і його товариша — малого вобика.

Цим дитинчам була я. А моєю рятівницею — Кхарасанде Донаті, моя людина-провідниця й дорога подруга.

Я б хотіла бути такою хороброю, як Кхара, такою, як вона, впевненою і чесною.

Але такими, як вона, народжуються, а не стають.

Мій батько — сам сміливий, з гострим розумом, здатний вести за собою — любляв мудрі прислів'я

та приказки. Він, бувало, казав мені й сімом моїм братам і сестрам: «Страх відчувай, мужність обирай. Так стають провідником, малята».

Ну, зі страхом у мене все було як слід. Я дуже добре знайома з багатьма ознаками жаху: як стає дибки хутро, холодне кров, калатає серце, випускаються кігті.

Мої супутники — Кхара, Тоббл, Ренцо й Лови-Удачу — кажуть, що я сміливіша, ніж сама вважаю. Та я й сама собі не раз дивувалась в останні місяці. Але ці короткі миті хоробрості не свідчать про те, що я смілива. Вони свідчать, що я вмію добре зображувати те, чого немає. Якщо спитати мене, то я скажу: вдавати відсутність страху і не боятися — це зовсім різні речі. Хай там що кажуть друзі.

Мої сильні, вірні, люті друзі. Як же я люблю їх усіх! Не злічити, скільки разів вони підбадьорювали мене в цьому пошуку інших дейрнів.

Ми знаємо, наскільки вірогідна невдача. Лише кілька місяців тому всю мою зграю винищили вояки Мурдано, тиранічного правителя моєї рідної Недарри. І моя зграя була далеко не першою. По всій Недаррі кількість дейрнів повільно, але невблаганно зменшувалась.

Тільки я пережила той жахливий день. Я — істота на найнижчому щаблі в зграї. Дрібний вишкребок.

Найменш корисна. Найменш потрібна. Найменш хоробра.

Хоч як я бережу свою надію, але мені страшно, що більше ніколи не побачу іншого дейрна. Цей жах інколи кидається на мене, мов лютий звір, а потім биль пригасає і тихо пульсує в мені, ние, як поламана кістка, що погано зрослася. До цього страху в мене поступово виробилася звичка — він іде за мною день і ніч, мій гидкий, невідчепний супутник.

Проте найбільше сил у мене забирають інші, несподівані страхи.

Іноді вони приходять до мене глупої ночі — тихі й кровожерні.

А іноді, як учора, кружляють наді мною в небі — прекрасні й сповнені смертельної небезпеки.